

— Сестро, защо се не качите на нѣкой отъ военнитѣ влакове, та чакате съ часове тукъ по перона. Хайде, сега има влакъ за Пловдивъ, елате въ коменданството да ви дамъ разрешение — учтиво ме замоли слабъ поручикъ, невѣмъ току що излѣзале отъ нѣкой гробъ. Последвахъ го, получихъ разрешение и се качихъ въ военния влакъ, който бѣше претѣпканъ съ войници и офицери отиващи на югъ къмъ Сересъ, Драма.

Ахъ каква печална картина представляваха тия войски. Съ своитѣ окжсани дрехи, съ небръснати и изпуста-лѣли лица, не нахранени достатъчно, съ грамадни раници, съ рждясали пушки и препълнени съ патрони сумки и паласки.

Настанихъ се между група войници въ едно трето-класно купе — бѣха минохвъргачна група. Като ги гледахъ потрѣпвахъ цѣла. Мина ми презъ умътъ, че тия наши минохвъргачи сжщо сж правилни неспособни враговетѣ, както и тѣ нашитѣ за по-нататъшна борба. Веднага въ съзнанието ми се появиа образитѣ на нѣколко мои болни оглушѣли и онѣмѣли отъ прѣсването на минитѣ хвърлени отъ страна на французитѣ.

— Не сж ли много жестоки минитѣ, които хвърляте — попитахъ младия, почти дете старши подофицеръ, на чийто гърди се мѣдрѣха два сребърни и единъ златенъ кръстъ за храбростъ.

Подофицерътъ ме погледна съ своя уменъ и пронизателенъ погледъ и на смѣхъ подхвърли.

— Много зависи, Сестро, дали тия, които попадатъ подъ минитѣ могатъ да си стискатъ зжбитѣ и дали иматъ по нѣколко чифта импригнирани гащи за да не завони, иначе и минитѣ сж като гранититѣ, безъ да му мислятъ много дето попаднатъ всичко избиватъ... А че сж жестоки, жестоки сж, но сж невмѣняеми. — Неговитѣ думи бѣха изпратени съ добродушно кикотене. Разбрахъ, че той е правистъ, но затова пъкъ добродушенъ младежъ.

— Сигурно тия кръстове за отличното действие на вашитѣ минохвъргачки сж ви дадени? — Попитахъ.

— О! Съвсемъ не! Ние сега образуваме минохвъргаченъ взводъ... Това е нова работа за насъ... А колкото за кръстоветѣ ще ви каже дѣдото.